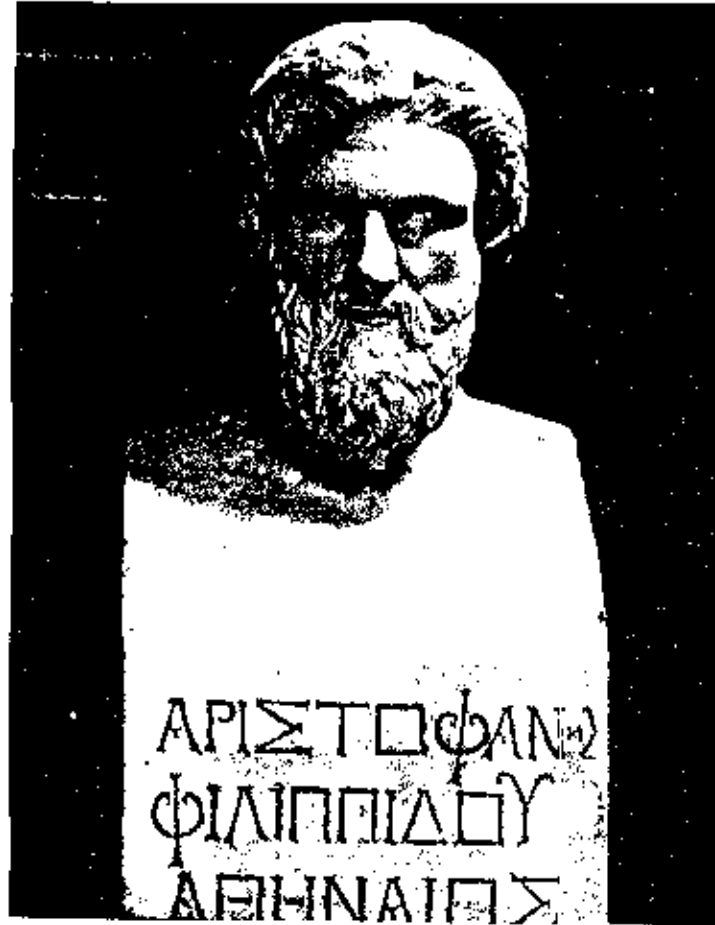

Δuo λόγια για την παράσταση

Αυτό είναι το έκτο έργο που ανεβάζουμε με κύριους συντελεστές νέα παιδιά και που απευθύνεται και σε παιδιά και σε μεγάλους. Προηγήθηκαν τα έργα: "Ματίας ο Α'", "Σμιγδαλένιος", "Αντζελίνα η Σταχτοπούτα", "Χρυσοβεργαρή και η Ηλιόταη", "Η τύχη της Μαρούδας και ο μπαρμπα Λινάρδος".

Επιλέξαμε, παρά τις ιδιαίτερες δυσκολίες, το έργο του Αριστοφάνη «Εκκλησιάζουσες» στην επιτοχιμένη διασκευή της Κάρμεν Ρονγγέρη που έχει τόσο πολύ ασχοληθεί με το θέατρο για παιδιά. Κι αυτό γιατί διαμόρφωσε το κείμενο σιβόμενη απόλυτα το έργο, αλλά και την ηλικία των παιδιών που θα το παρακολουθήσουν, χωρίς να θίξει τη σπιρτάδα και τη διαχρονικότητα του Αριστοφάνη.

Η πρόκληση ήταν μεγάλη για μας γιατί χρειάστηκε να κινηθούμε όλοι με αυθορμητισμό και φαντασία. Έπρεπε να κρατήσουμε το πνεύμα του Αριστοφάνη αλλά και τις ιδέες της Ρονγγέρη, να φτιάξουμε σκηνικά και κοστούμια ζωντανά και ευχάριστα στο μάτι και να κινηθούμε με ρυθμό και δύναμη πάνω στη σκηνή, ώστε μέσα από το χορό, το τραγούδι και το διάλογο να φανεί η χορά της δημιουργίας όλων μας.

Μια δημιουργία που πραγματικά τη νοιώσαμε στη μακριά διαδρομή των δοκιμών κάθε σαββατοκύριακο από το Σεπτέμβρη ως σήμερα.

Ελπίζουμε να μπορέσουμε να τη μεταφέρουμε και σε σας χρησιμοποιώντας σαν όχημα τη φρεσκάδα των παιδιών που συμμετέχουν και την ερασιτεχνική μας σοβαρότητα.

Η ομάδα

Λίγα λόγια για την κωμωδία και την εξέλιξή της

Ο όρος 'κωμωδία' προέρχεται, κατά την επικρατέστερη άποψη, από τις λέξεις κῶμος και ᾠδή. *Κῶμος* ήταν ένα πανίργαιο ελληνικό έθιμο με ομαδικές παράτες, χορούς και μασκαρέματα που αποτελούσε μέρος της ιεροτελεστίας για τον τρύγο, τη γονιμότητα και γενικά την καλή σοδειά. Αργότερα, τον 6^ο π.Χ. αιώνα, όταν ο Πεισίστρατος θέσπισε τα Διονύσια, ο κῶμος ενσωματώθηκε στο πρόγραμμα της γιορτής σαν είδος αποκριατικού οργίου, με κοστουμια και μουτσούνες ζώων, πουλιών και τεράτιων, αμύξια στολισμένα με κισσό κ.λπ. Όταν τελείωνε ο κῶμος άρχιζαν την άλλη μέρα οι θεατρικές παραστάσεις. Έτσι η **κωμωδία** καθιερώθηκε ως η θεατρική τέχνη που δίνει γελοιογραφική μορφή στις ανθρώπινες αδυναμίες, μονομανίες ακόμα και κακίες. Στην πιο ανώδυνη μορφή της είναι ψύρσα στην πιο οδυνηρή είναι έντονη σάτιρα. Η κωμική δύναμη εκπορεύεται τόσο από το συγγραφέα όσο και από τον οίστρο του ηθοποιού, γι' αυτό και ιστορικά ακμάσανε παράλληλα η αυτοσχέδια κωμωδία των λαϊκών θεατρίνων και η λογοτεχνική κωμωδία των δραματουργών. Η αυτοσχέδια κωμωδία άρχισε με αυτοσχέδιες φάρσες που παίζονταν στις δωρικές πολιτείες (Σπάρτη, Μέγαρα, Κόρινθο, Τανάγρα κ.α.) και που οι Έλληνες αποκαλούσαν «δράματα» από το ρήμα δρω=ποιώ.

Η λογοτεχνική κωμωδία θα ξεκινήσει κοσμογονικά από τον 5^ο π.Χ. αιώνα με την αρχαία αττική κωμωδία, την κωμωδία που μαστιγώνει με ανελέητη κριτική, κυρίως, τα δημόσια πρόσωπα και τις ηγετικές φυσιογνωμίες της εποχής, τα πρόσωπα των γραμμιάτων, των τεχνών και της πολιτικής. Γνώρισε μεγάλη ακμή κυρίως τα πρώτα χρόνια του Πελοποννησιακού πολέμου (431-401 π.Χ.) και είχε βασικά γνωρίσματα την παράβαση (το μέρος εκείνο που ο κορινθιαίος του χορού, διακόπτοντας στη μέση του έργου τη θεατρική υποβολή, μιλούσε απευθείας με αναπαιστικούς στίχους στο κοινό), το λurισμό, την επικαιρότητα, τη σάτιρα και τη διδασχή.

Με την ιπώλεια της αϊγλης, όμως, και την παρακμή του πολιτεύματος μετά την εξευτελιστική παράδοση των Αθηνών στη Σπάρτη (414 π.Χ.) χάνονται και οι πνευματικές και καλλιτεχνικές αξίες με έντονη επίδραση στην κωμωδία.

Το 411 π.Χ., οι ολιγαρχικοί που επικρατούν για λίγο περιορίζουν την ελευθερία του λόγου και το 404 π.Χ. η Σπάρτη επιβάλλει ειρήνη με τους δικούς της όρους. Οι τριάκοντα τύραννοι αναλαμβάνουν την αρχή και ο αρχηγός των Σπαρτιατών κατακτητών, Λύσανδρος, επιβάλλει την ψήφιση από τους ίδιους τους Αθηναίους νόμων που καταργεί την παράβαση. Σιγά-σιγά περιορίζεται και ο χορός μια και μειώνονται οι πλούσιοι χορηγοί καθώς και η πολιτικοκοινωνική σάτιρα. Έτσι οι δύο τελευταίες αναλαμπές της αρχαίας αττικής κωμωδίας είναι οι κωμωδίες του Αριστοφάνη «Εκκλησιάζουσες» (392 π.Χ.) και «Πλούτος» (388 π.Χ.). Λείπει από αυτές όχι μόνο η παράβαση, αλλά και η επικαιρότητα, η πολιτική σάτιρα και η διδασχή.

Οι δυο αυτές κωμωδίες είναι και ο συνδετικός κρίκος προς τη μέση κωμωδία που συνεχίστηκε από τους διαδόχους του Αριστοφάνη με κοροϊδευτικές ύληγορίες. Απ' αυτή λείπει ο χορός, άρα και η παράβαση, και η πολιτική σάτιρα. Τα θέματα πιο καθημερινά με συνηθισμένους ανθρώπους που δεν προσφέρονται για ηρωισμούς και θυσίες: κουτοπόνηροι ή εξυπνάκηδες δούλοι, αλαφρόμυαλοι νεαροί ερωτευμένοι, φιλάργυροι καυχησιάρηδες και νευτοπαλληκαριάδες υπηρέτες και μάγειροι.

Η νέα αττική κωμωδία συνεχίζει με παρόμοια θέματα και φαιδρές εικόνες του ιδιωτικού βίου και χαρακτηρίζεται ουσιαστικά από τον Μένανδρο τον Κηφισσαίο. Τον χωρίζει ένας αιώνας από τον Αριστοφάνη και ο ίδιος γνωρίζει από κοντά το θέατρο της μέσης κωμωδίας. Παράδοση, αξίες, έθιμα και αθηναϊκή αϊγλη γκρεμίζονται, ενώ ο κόσμος με την επίδραση του Αλέξανδρου των Μακεδόνων αλλάζει. Στον ελληνικό χώρο εισάγονται αντιλήψεις της Ανατολής, οι πολίτες τραβιούνται από τα «κοινά», η άμυνα της πατρίδας είναι πιο πολύ δουλειά των μισθοφόρων. Η ιδέα του χρηστού πολίτη υποχωρεί, ο ατομικισμός είναι έντονος και υπάρχει μεγάλη κοινωνική ανισότητα με πολύ φτωχούς και πολύ πλούσιους. Κεντρική θεότητα είναι πια η Τύχη, χαρακτηριστική θεότητα της ανατολικής μοιρολατρίας.

Οι Ρωμαίοι, πριν περάσουν 100 χρόνια από το θάνατο του Μενάνδρου με συγγραφείς όπως ο Τίτος Μάρκιος Πλάυτος (254-184 π.Χ.) και ο λατινοαφρικανός Πόπλιος Τερέντιος (195-159 π.Χ.), ο «Μισομνέανδρος» όπως τον αποκάλεσε ο Κάσπαρς, αναβίωσαν τα στοιχεία της Νέας Κωμωδίας διασκευάζοντας και αντιγράφοντας τις παλιότερες ελληνικές κωμωδίες και δημιουργώντας έτσι τη ρωμαϊκή κωμωδία.

Τα θαυματουργά όπλα της κωμωδίας ανακαλύπτει αιώνες αργότερα η Ευρωπαϊκή Αναγέννηση για να πολεμήσει με τον περίγελο τα σαθρά του ανθρώπινου βίου επιβάλλοντας και τους όρους "κωμωδία χυμών, χαρακτήρων, ηθών κ.λπ". Στον τιμητικό κατάλογο του Αριστοφάνη, του Μενάνδρου, του Πλάτου και του Τερέντιου θα προστεθούν τα ονόματα του Αριόστο και του Μακιαβέλι, του Σαίξπηρ και του Μπεν Τζόνσον, του Λόπε ντε Βέγκα και του Καλντερόν, του Μολιέρου, του Μαριβώ, του Γκολντόνι, του Μπωμαρσαί, του Σέρινταν, ως ενδεικτικά του γενικού θεατρικού οργανισμού.

Από το 18^ο αιώνα, η κωμική τέχνη αρχίζει να γίνεται αισθηματική και από το 19^ο να παρουσιάζει τις εικόνες της ρεαλιστικότερα. Ο Φειντόν, ο Όσκαρ Ουάιλντ και ο Μπέρναρ Σω είναι οι πιο ξεχωριστοί πατεράδες του κωμικού 20^{ου} αιώνα στα βρεφικά του χρόνια, ενώ τα τελευταία χρόνια αναπτύσσεται η κωμωδία με κυρίαρχο ερώτημα τι είναι αστείο και τι θλιβερό. Πρωτεργάτες οι Μπέκετ, Ντάρικ Φο, Ντε Φίλιππο και Ιονέσκο. Ο τελευταίος μάλιστα γράφει πως «η κωμωδία είναι για μένα η έμφυτη αίσθηση της ασυναρτησίας που δημιουργεί μεγαλύτερη απόγνωση απ'ότι η τραγωδία επειδή οδηγεί στο αδιέξοδο».

Πηγές:

- Γιάννη Κορδάτου: Η αρχαία τραγωδία και κωμωδία, εκδόσεις Μπουκουμάνη, 1974
- Θρ. Σταύρου: Οι κωμωδίες του Αριστοφάνη, Βιβλιοπωλείο της Βασιλίας
- Θεωτρικό Λεξικό Αλέξη Σολωμού, Κέδρος 1989

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ

Ο Αριστοφάνης καταγόταν από το δήμο Κυδαθηναίων (σημερινή Πλάκα). Η χρονολογία της γέννησής του είναι αμυβόλη. Από τις «Νεφέλες» όμως, συνάγεται ότι γεννήθηκε γύρω στα 450 π.Χ.

Ο Αριστοφάνης μεγάλωσε στην εποχή της υπεροχής της Αθηναϊκής δύναμης: ίδρυση των μεγάλων αποικιών των Θουρίων και της Αμφίπολης, κατάκτηση της Σάμου και του Βυζαντίου, συμμαχία με την Κέρκυρα, το Ρήγιο και τους Λεοντίνοους στη Σικελία. Έζησε το ξέσπασμα του Πελοποννησιακού πολέμου και υπέφερε από τις συνεχείς επιδρομές των Λακεδαιμονίων στην Αττική. Έζησε ακόμα τον λοιμό του 430 π.Χ., το θάνατο του Περικλή και είδε να παίρνουν στα χέρια τους την εξουσία βίαιοι και απαίδευτοι άνθρωποι.

Ο Αριστοφάνης προερχόταν από ιδιαίτερα καλλιεργημένη οικογένεια και είχε πλατιά μόρφωση πράγμα που σήμαινε ότι ήταν γνώστης του Ομήρου, του Ησίοδου, του Πινδάρου και των λυρικών ποιητών, της ιωνικής παράδοσης και της αττικής τραγωδίας. Είχε ανατριφεί, καθώς φαίνεται, με τρόπους ευγενούς της παλιάς εποχής, έχοντας σεβασμό για τους γέροντες και τη λατρεία των Θεών. Το πρώτο του έργο «Δαιτυλίες» (427 π.Χ.) αντανάκλα ακριβώς την εικόνα που σχημάτισε ο ποιητής στην πρώτη του εμπειρία με το «άστυ». Συνάντησε στην Αθήνα, την ένδοξη Αθήνα της εποχής του, συνομήλικούς του που τα ήθη, η ανευλάβεια και η ανοιά τους τον κατέπληξαν. Στους «Δαιτυλίες» παρουσιάζει την αντίθεση της παιδείας και γλώσσας ανάμεσα στη γενιά που ο ίδιος αντιπροσώπευε και σ' εκείνη που είχε δεχθεί την επίδραση του πολέμου, αλλά και των σοφιστών. Η σάτιρά του εντυπωσίασε τους ακροατές του και ο νέος κι άγνωστος ποιητής πήρε το δεύτερο βραβείο.

Το 427 π.Χ. με την τέταρτη επίθεση των Πελοποννησίων στην Αττική και την κατάπιξη της εξέγερσης των Μυτιληναίων έζησε την εμπειρία του «μαζικού τρόμου» που προσπαθούσε να ασκήσει ο Κλέων με τους λόγους του. Την άνοιξη του επόμενου χρόνου, όταν οι αντιπρόσωποι των συμμαχικών πόλεων βρίσκονταν στην Αθήνα, ο Αριστοφάνης παρουσίασε στα Μεγάλα Διονύσια τους «Βαβυλώνιους», μια σκληρή σάτιρα που καυτηρίαζε την πολιτική του «τυραννικού άστεως» προς τους συμμάχους.

Αν αναλογιστεί κανείς τη δύναμη του Κλέωνα και την τελευταία στιγμή ματαίωση της σφαγής της Μυτιλήνης, μπορεί να φαντασθεί το θάμνος του νεαρού ποιητή. Για την ελίθεσή του αυτή κατηγορήθηκε πως είχε ξένη καταγωγή και ακόμη για προδοσία του λαού («αδικία εις τον Δῆμον»).

Ενάντια σ'αυτή την κατηγορία απαντά τον επόμενο χρόνο με τους «Αχαρνές». Εδώ ο Αριστοφάνης διευκρινίζει πως οι κατηγορίες του δεν στρέφονται κατά του Δήμου, αλλά είχαν στόχο ορισμένους φαύλους πολίτες και προτρέπει να μη γίνεται πια συζήτηση για το ποιος έχει δίκιο αλλά για το πώς θα γίνει ειρήνη.

Το πόσο ζωντανή είναι η σχέση του με την πολιτική και φιλόλογική ζωή της εποχής του και το πόσο οικείο του ήταν οι μεγάλοι ποιητές φαίνεται σε κάθε μια από τις κωμωδίες του. Δεν έχουμε όμως κανένα στοιχείο, για να τον εντάξουμε σε ένα ορισμένο κόμμα. Η πολιτική σάτιρα ζει φυσικά σαν αντιπολίτευση προς την παράταξη που κυβερνά και καθήκον της είναι να δείχνει τις αδυναμίες της κυβέρνησης. Αν μπει στην υπηρεσία της, τότε εκφυλίζεται σε απλή προπαγάνδα.

Οι περισσότερες κωμωδίες του Αριστοφάνη γράφονται σε μίαν εποχή που η εφαρμογή της αθηναϊκής δημοκρατίας είχε γίνει εύθραυστη από τον πόλεμο και τις εσωτερικές ελλείψεις. Ο Αριστοφάνης χρησιμοποίησε τα όπλα της σάτιρας ενάντια στη ραγδαία εξέλιξη των ηθών της εποχής του, διατηρώντας ο ίδιος μίαν άγρυπνη αίσθηση για τις δυνάμεις της παράδοσης και της συντήρησης, που θεωρούσε ότι στην ζωή των ανθρώπων και των λαών είναι τόσο αναγκαίες.

Ο θάνατος του ποιητή τοποθετείται στη δεκαετία 390-380 π.Χ., δεν είναι δυνατόν όμως να οριστεί ακριβέστερα μέσα σ'αυτή.

Τα έργα του Αριστοφάνη που σώζονται

Αχαρνές	στα Αθήναια (α'βραβείο)	425
Ιππής	στα Αθήναια (α'βραβείο)	424
Νεφέλαι	στα Διονύσια	423
Σοήκες	στα Αθήναια (β'βραβείο)	422
Ειρήνη	στα Διονύσια (β'βραβείο)	421
Όρνιθες	στα Διονύσια (β'βραβείο)	414
Λυσιστράτη	στα Αθήναια	411
Θεσμοφοριάζουσαι	στα Διονύσια	411
Βάτραχοι	στα Αθήναια (α'βραβείο)	405
Εκκλησιάζουσαι	στα Αθήναια	392
Πλούτος	(πιθανότατα α'βραβείο)	388

Αριστοφάνη Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι

Προσαρμογή: Κάριμεν Ρουγγέρη

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς
Σκηνικά/ Κοστούμια: Άντα Σέφερ-Σωτηροπούλου
Αφίσα: Θόδωρος Κασάπης
Στίχοι τραγουδιών: Ανδρέας Κουλουμπής
Μουσική προσαρμογή: Μανώλης Νυχάς
Τεχνικός ήχου: Βασίλης Κόρδης
Μακιγιάζ: Βάσω Μαυροειδή/ Αγαβνή Μπαγδικιάν
Τεχνική Επιμέλεια: Manu Maffei

Παίζουν με τη σειρά που εμφανίζονται:

Τυμπανιστής: Γιάννης Στρογγύλης
Αριστοφάνης: Απόστολος Ιωακειμίδης
Πραξαγόρα: Κριστέλ Παγκράτη
Δουλαρέτη/Γριά Α'/Γυναίκα χορού: Νικολέττα Σακαλίδου
Φιλαναίτη/Γριά Β'/Γυναίκα χορού: Τζέννη Σέφερ
Σωστράτη/Γυναίκα χορού: Βάσια Μιχαλοπούλου
Γλύκη/Γριά Γ'/Γυναίκα χορού: Κατερίνα Σταυράκη
Κορυφαία Χορού/Ζηνοδώρα: Μαριάννα Κολυβά
Διαλαλήτρα/Δράκη/Γυναίκα χορού: Έλενα Αντωνοκοπούλου
Μελιστήχη/Γυναίκα χορού: Αναστασία Σιβένα
Δούλα Πραξαγόρας/Γυναίκα χορού: Εύη Αρβανίτη
Δούλα Χρέμη/Γυναίκα χορού: Αναΐς Νικολιάν
Δούλα Χρέμη/Γυναίκα χορού: Μυρτώ Δέρβη

Αποθηκάριος/Γυναίκα χορού: Νίκη Κυριάκου
Γραμματέας/Γυναίκα χορού: Μάρα Στρογγύλη
Καλός πολίτης/Χορικός: Στέφανος Γκόγκος
Κακός πολίτης: Λέων Μουζουράκης
Βλέπυρος: Νίκος Νυχάς
Μικρός Α: Γιάννης Κορκόβελος
Μικρός Β: Ορφέας Αντωνίου
Μικρή: Δάσκη Ιωακειμίδου-Πατακιά
Γείτονες: Αργύρης Αντωνακόπουλος
Χρέμης: Αλέξανδρος Νικολιάν
Βολεψιάδης/Νέος: Νίκος Ξηρουχάκης
Καλοπερασίδης: Λουκάς Μυλωνάς
Άνδρες: Δημήτρης Προφίλης, Γιώργος Στρογγύλης,
Φραγκίσκος Νικολιάν, Τάσος Νυχάς

Το πάνω με την Ακρόπολη φιλοτέχνησε η Λουτσάνα Μαθιουδάκη.
Τη μουσική διασκευή και εκτέλεση του κομματιού "Το Γελεκάκι" που συνοδεύει το χορό των γριών και της νέας έκανε ο Νίκος Νυχάς.
Παίζουν σαξόφωνο επί σκηνής ο Αλέξανδρος Νικολιάν και ο Νίκος Νυχάς.
Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Οι γυναίκες των Αθηνών αποφασίζουν να πάνε, αντί για τους συζύγους τους, στην Εκκλησία του Δήμου με σκοπό να πάρουν στα χέρια τους τη διακυβέρνηση της πόλης και να ψηφίσουν δίκαιους νόμους. Κι αυτό, γιατί οι άντρες τους το είχαν πιρακάνει με τα ρουσφέτια, τα χατίρια και την αδιαφορία για τη σωστή διακυβέρνηση των Αθηνών.

Μια νύχτα λοιπόν, τα χαράματα, συγκεντρώνονται φορώντας ψεύτικες γενειάδες και τα ρούχα των αντρών τους που ακόμα κοιμόντουσαν και παίρνοντας και το ρεβδί τους στο χέρι τραβάνε για τη συνέλευση. Εκεί γίνονται δεκτές από τους λιγοστούς άντρες χωρίς καμιά υποψία. Οι σύζυγοί τους δεν μπορούσαν να πάνε κι αυτοί, αφού δεν είχαν ρούχα να βάλουν.

Η Πραξαγόρα, η αρχηγίνα της συνωμοσίας, ανεβαίνει στο βήμα και με ένα μακρύ και επιδέξιο λόγο προτείνει να παραδοθεί η διακυβέρνηση της πόλης των Αθηνών στις γυναίκες. Η πρόταση τίθεται σε ψηφοφορία με όλους τους τύπους και τις διαδικασίες και γίνεται δεκτή με μεγάλη πλειοψηφία, αφού ελάχιστοι άντρες ήταν παρόντες.

Ο Βλέπυρος, σύζυγος της Πραξαγόρας, που ξυπνά στο μεταξύ και προσπαθεί να φροντίσει τα τέσσερα παιδιά του, μαθαίνει το νέο από το φίλο του το Χρέμη που είχε παραστεί στην ψηφοφορία, χωρίς όμως να καταλάβει πως αυτοί που ψήφισαν υπέρ των γυναικών ήταν οι ίδιες οι γυναίκες. Όταν τελικά έρχεται η γυναίκα του στο σπίτι της, και ενώ της λέει ο ίδιος ότι γυναίκες πήραν την εξουσία, ακούει κατάπληκτος τη διαλαλήτρα να καλεί σε νέα συγκέντρωση με διαταγή της αρχηγίνας της ίδιας του της γυναίκας, της Πραξαγόρας.

Πηγαίνει λοιπόν κι ο ίδιος με τα παιδιά του στη συγκέντρωση, όπου η Πραξαγόρα εκθέτει τις μεταρρυθμίσεις και αλλαγές που θα επιφέρει η κυβέρνηση των γυναικών. Οι αλλαγές που προτείνει η Πραξαγόρα είναι τρεις:

- πρώτον, η κοινοκτημοσύνη των αγαθών που θα περιέλθουν στην ιδιοκτησία του συνόλου, ώστε κάθε πολίτης να τρέφεται και να ντύνεται από το κοινό ταμείο.

- δεύτερον, η κοινοκτημοσύνη των γυναικών που θα ανήκουν σε όλους τους άντρες με τον απαράβατο, όμως, όρο οι άντρες να αγκαλιάζουν και να φιλούν πρώτα τις γεροντότερες και τις ασχημότερες και μετά τις νεότερες και ομορφότερες.

- τρίτον, η κατάργηση του στρατού και του πολέμου, έτσι ώστε να κυριαρχήσει η ειρήνη στην ταλαιπωρημένη από τους πολέμους Αθήνα.

Οι άντρες, ενώ αρχικά αντιδρούν και κοροϊδεύουν τις γυναίκες, στο τέλος πείθονται και βρίσκουν τις προτάσεις σωστές, ιδίως όταν ακούνε ότι καταργείται ο πόλεμος και ο στρατός.

Στη συνέχεια βλέπουμε τα κωμικά αποτελέσματα της εφαρμογής των μέτρων. Ορισμένοι, όπως ο Χρέμης, υπάκουοι στη νέα ηγεσία και τους νέους νόμους σπεύδουν να καταθέσουν όλα τους τα υπάρχοντα στο κοινό ταμείο. Άλλοι, όπως ο Βολεψιάδης και ο Καλοπερασίδης, όχι μόνο δεν έχουν σκοπό να υπακούσουν, αλλά προσπαθούν να αποτρέψουν και άλλους να καταθέσουν τι πράγματά τους και έχουν την απαίτηση να φάνε από το κοινό πια φαγητό, χωρίς να προσφέρουν τίποτα. Βέβαια, η Πραξαγόρα τους καταλαβαίνει και τους αναγκάζει να υπακούσουν.

Όμως και ο νόμος για την κοινοκτημοσύνη των γυναικών δημιουργεί προβλήματα. Ένας νέος που ποθεί και αγαπάει μια ωραία νέα αντιμετωπίζει τις απαιτήσεις αρχικά μιας γριάς κι έπειτα δύο ακόμη άσχημων γριών που τον διεκδικούν από τη νέα. Τη στιγμή που οι φρικαλέες αυτές μέγαιρες προσπαθούν να τον σύρουν δια της βίας ακούγεται πάλι η πρόσκληση στο δείπνο και σώζει την κατάσταση. Όλοι έρχονται για φαγοπότι χορεύοντας και τραγουδώντας.

KARMEN ΡΟΥΓΓΕΡΗ

Σπούδασε τραγούδι στο Ελληνικό Ωδείο και θέατρο στη Δραματική Σχολή Θεάτρου Τέχνης και Πειραϊκού συνδέσμου, απ' όπου αποφοίτησε με άριστα. Έκανε ειδικές σπουδές πάνω στην όπερα στο Πανεπιστήμιο της Περούτζια.

Ως ηθοποιός έχει συμμετάσχει σε παραστάσεις της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, του Εθνικού Θεάτρου, του ελεύθερου Θεάτρου, καθώς επίσης και σε πολλές τηλεοπτικές σειρές. Ξεχωρίζει ο ρόλος της Συμπεθέρας στους Δέκα Μικρούς Μήτσους.

Το 1985 ιδρύει τη θεατρική ομάδα "Ρακοσυλλέκτες", την οποία σκηνοθετεί γράφοντας η ίδια τα έργα που παρουσιάζει.

Στο συγγραφικό της έργο περιλαμβάνονται δέκα θεατρικά έργα για παιδιά, τα παραμύθια: Έρχεσαι μαζί μου; (το πρώτο CD1 στην Ελλάδα σε σκηνοθεσία της ίδιας), η Κοπελιά απ' την ομώνυμη παράσταση του Εθνικού Θεάτρου, μια σειρά έξι επεισοδίων για την τηλεόραση και πέντε μεταφράσεις όπερας.

Τα τελευταία χρόνια ασχολείται με τη σκηνοθεσία κυρίως στο χώρο του θεάτρου για παιδιά, αλλά και στην Όπερα Δωματίου Αθηνών (τέσσερις όπερες), Εθνικό Θέατρο (Αντζελίνα η Σταχτοπούτα, Ωραία Κοιμωμένη, Κοπελιά και Εκκλησιάζουσες ...σαν παραμύθι, Η Αγάπη και τα τρία πορτοκάλια, Ο Τσάρος με τη Μακριά Γενειάδα, Οδύσσεια), Εθνική Λυρική Σκηνή (Βαστιανός και Βασπιανή, Χένσελ και Γκρέτελ, Έτσι κάνουν όλες, kiss me Kate, Σταχτοπούτα).

Τη φετινή περίοδο παίζονται τρία έργα της στην Αθήνα: "Ο μαγεμένος αυλός", στην παιδική σκηνή του Ακροπόλ (Εθνική Λυρική Σκηνή), "Κοπέλια" στο θέατρο Αναλυτή (από τις Αθηναϊκές Μαριονέτες) και η τελευταία της επιτυχία "Η Χιονάτη και οι Επτά Ψηλοί Νάνοι" στο θέατρο Κιβωτός.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986 Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) **Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενωδρείο**, του Κώστα Μουραελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες

- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997 Λουξεμβούργο.
- 15) **Ο Σιμγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαριές και Ηλιοστάτη**, λαϊκό παραμύθι σε προσαρμογή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπαρμπα Αινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλικά" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

Atelier Théâtral Grec ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής (προσπαθούμε να ισοσκελίζουμε τα έσοδα με τα έξοδα, χωρίς πάντα να το καταφέρνουμε) ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

▲Η ομάδα μας καλεί όσους ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν στις δραστηριότητές της να επικοινωνήσουν με οποιονδήποτε από τους συντελεστές της σημερινής παράστασης.

